

Яре сонце в древніх небесах,
Віщі птиці в місячних лісах,
Білі хмари, зорі на Купала,
Подивіться, що зі мною стало.

Потемніли карі мої очі,
Стали чорні дні мої і ночі,
Де знайти закляття від розпуки,
Де подітись од печалі-муки?

Я любила. Що ж я наробила?
За що я любов свою струїла?
Ой труїла, зілля добирала,
Козака згубила, та не знала,

Що звезду коханого зі світу,
А любов довіку буде жити.
Бо живуть із нами до могили
Ті, кого ми над життя любили.
